

VĚŽNÍK

KOMPAS TŘEŠŤSKÉ FARNOSTI

Kristus - naše naděje. 4

Těměř celý svět prožívá oslavu Vánoc. O Ježíšově narození ví skoro celý svět. Dokonce každý pátý člověk na Zemi ví o Ježíšovi a na jeho narození vzpomíná.

Božský Bruce 11

Bůh to má s námi opravdu těžké. Do jaké míry, to si ani nedokážeme představit. Snad kdybychom se na pár hodin „vžili do jeho kůže“...

www.farnosttrest.me.cz
veznik@email.cz

Šéfredaktor:
Ing. Vladislav Hynk (VH)

Redakce:
Jana Staňková (JaS)
Tereza Novotná (Terry Speary)
Mgr. Květa Zažímalová (KZ)

Další autoři příspěvků:
Pavel Kovář (KP)

Jazyková korektura:
Mgr. Květa Zažímalová

**Grafická úprava
a předtisková příprava:**
David Zažímal

Tisk zajistil:
Zdeněk Havlíček
soukromá pojišťovací kancelář
České pojišťovny a.s.
tel.: +420 567 214 394
mobil: +420 606 237 655
havlicek.pojistkanc@tiscali.cz

Distribuce:
Distribuci zajišťuje redakce
nákladem 229 výtisků.

Adresa redakce:
Na Hrázi 184/3, Třešť 589 01,
tel. +420 567 234 263

Kolportéři:
redakce &
Marie Bambulová, Michael Bambula,
Eva Fencíková, Jiří Staněk
a kolportéři z bratrských farností

---

*Stanovisko redakce se nemusí ztotožňovat s obsahem zveřejněných příspěvků.
Anonymní příspěvky nezveřejňujeme!*

FOTO na úvodní straně:
betlém Aloise Roháčka
autor: David Zažímal

Obsah	2
Úvodní slovo	3
Kristus - naše naděje	4
Vánoce přicházejí	5
Radostné Vánoce	5
Kdo byli?	6
Vánoční příběh	6
Betlém	8
Moje úplné obrácení	9
Má cesta k Bohu	10
Božský Bruce	11
Promluva P. Jana Balíka	12
Co také zaznělo na jednom „spolču“	14
Dopis	16
Zážitek z Jihlavy	16
Marie Holková	17
Jak jsme zapařili v Lukách	18
Modlitba k sv. Maří Magdaléně	19
Modlitba k sv. Barboře	19
Každý den s modlitbou	20
Bohoslužby o Vánocích	21
Živý betlém	22
Novoroční ples	23
Informace	24

Uzávěrka příštího čísla bude 15. února 2004!

EDITORIAL

Vážení a milí farníci,

tak jsme zase o něco starší. Jsme starší a snad i moudřejší. O rok zestárl i náš letopočet - budeme se muset naučit psát číslo 2004... S odstupem času zjistíme, co pro nás bylo připraveno, a také se přesvědčíme o tom, zda jsme se my na vše dobře připravili. Příprava. Ano, advent je dobou přípravy na příchod Mesiáše - dítěte, které i v plenkách na sebe dokázala strhnout pozornost. Zda jsme na jeho příchod správně připraveni, brzy poznáme.

Na nejbližší dobu mám pro Vás několik zajímavých pozvánek - z nich například vybírám již tradiční Živý betlém o Štědrém dni, v sobotu po Novém roce Novoroční ples - letos v našem kulturním domě, a v neposlední řadě bych si dovolil připomenout návštěvu našich třeštských betlémů, které mají mnozí z nás ve svých domácnostech a jsou také vystaveny v nově zrekonstruovaném Schumpeterově domě.

S novým rokem přichází i doba bilancování. Nejinak tomu bude i v našem „farním kompase“. V letošním roce se nám podařilo vydat šest čísel, jež Vás snad více či méně zaujala. S menší odezvou jsme se setkali u našich drobných soutěží - proto jsme je přestali otiskovat (čas ukáže, zda se k nim zase vrátíme). Uveřejnili jsme i několik „kontroverzních“ příspěvků, které vyvolaly ve Vašich řadách odezvu - ať kladnou, či zápornou. Vyšší číslo je oproti loňskému roku i v řadách stálých odběratelů. Úpravou prošel také design časopisu. Mým „přáním“ do nového roku je, abychom Vás i v dalším roce zajímali.

Před dvanácti měsíci jsem na tomto místě psal, že Vánoce jsou doba, kdy máme k sobě blíže. Tak ať nám ta „vánoční nálada“, prodchnutá radostí z Ježíšova narození, vydrží co nejdéle. Dovolili jsme si i Vám něco „nadělit“. Ke každému výtisku tohoto vánočního čísla Vám přikládáme praktický dárek - tak snad ho využijete...

Závěrem bych Vám - již tradičně - chtěl poděkovat, především Vám všem, kteří poskytnete své články k otištění, a také všem, kteří na nás nezapomínáte v modlitbě. Děkuji také za Vaše finanční dary. Rád děkuji všem kolpoltérům i redaktorům, kteří se snaží svými příspěvky zpříjemnit Vaše volné chvíle. Opravdové Pán Bůh zaplať.

Za celou redakci časopisu Věžník mi nyní dovolte popřát Vám požehnané vánoční svátky naplněné světlem a radostí z narozeného Spasitele. Ať nás světlo, které ukazovalo směr mudrcům z Východu a dovedlo je až k právě narozenému děťátku, přivede k Spasiteli světa.

Vladislav Hynk
šéfredaktor

Kristus – naše naděje

*Co se stalo,
nedá se odestát
a přece Tvým narozením
tolik se mění a odestává,
že na všem je to znát
a od světce i od hříšníka
zasluhuješ chvály.
Co se stalo nedá se odestát,
ó Ježíši Králi.*

(Jakub Deml)

Těměř celý svět prožívá oslavu Vánoc. O Ježíšově narození ví skoro celý svět. Dokonce každý pátý člověk na Zemi ví o Ježíšovi a na jeho narození vzpomíná. Slavení je rozmanité podle zemí a krajů, základem je však veliká zlomová událost v dějinách lidstva: na Zemi přišel Boží Syn a s jeho příchodem se vše ve světě změnilo k lepšímu.

Ani pořádně nedokážeme domyslet tuto událost, spíše jsme strháváni k jinému „slavení“ - prožívání Vánoc. Myslíme si, že kupami vánočních dárků, množstvím jídla to budou ty „šťastné a veselé Vánoce“. Možná je to naše zoufalá snaha zakrýt vnitřní prázdnotu. Možná nechceme vidět o Vánocích tvrdou realitu okolo nás, chceme na chvíli zapomenout a vytvořit si „vánoční pohodu“. To všechno by byl jen zoufalý pokus (stejně odsouzený k zániku) něco zakrýt. Jistě je třeba vidět svět okolo nás ve skutečnosti – nejenom tak, jak nám o tom napíše jeden „nezávislý“ novinář, nebo referuje televize. Takový pohled by nás však vedl minimálně k zoufalství, ne-li k šílenství.

Obraz naší budoucnosti je většinou velmi nejistý, možná se budoucnosti i bojíme. Vidíme nejistou budoucnost: stoupající nezaměstnanost, reformu veřejných financí, krizi ve zdravotnictví, globalizaci, EU ...

V tom všem se však může narodit naděje:

Ježíš je Pán, v něm je spása a v nikom jiném. Vánoce jsou pro nás dobou, kdy se rodí naděje pro nás, pro celý svět. Ta však k nám nepřijde ve velkolepých, bombastických věcech, které nám někdo „daruje“, prodá. Ta naděje se rodí v nás samotných, Ježíš se má znovu „narodit“ v mém srdci. Ježíš Kristus je nadějí, která překonává každý strach, každou nejistotu.

Jak tuto naději objevit? Zkusme se podívat, hledat, kde jsme co od Boha přijali, kde nás oslovil: skrze lidi, události. Když si uvědomíme naše veliké obdarování, pak můžeme v tiché radosti Boha chválit. Pak on bude naší nadějí. Nikdo nám nemůže škodit, neboť náš život je v Božích rukou.

Dovolte, abych končil refrénem z písně „O naději“ od skupiny Paprsky: „*Zpíváme o naději, zpíváme do všech koutů, zpíváme všem těm, kteří mají srdce otevřená. Kéž vůli neztrácejí, pokojně spočinou tu, zpíváme také vám.*“

Přeji nám všem, abychom o Vánocích znovu objevili Krista jako naši životní naději i pro další dny nového roku!

o. Roman Kubín

Vánoce přicházejí. A co do nového roku?

Všichni a zejména děti se těší na Vánoce. Dospělí na odpočinek, klid a pohodu a děti hlavně kvůli dárkům a množství cukroví a dobrot. Mnoho lidí nakupuje dárky pro své drahé, uklízí a peče sladkosti. Supermarkety a sdělovací prostředky chrlí reklamu za reklamou. A pořád ve vzduchu je napětí, visí strach z toho, jak vše stihnout, jak to vše jen dopadne. Nákupní horečka vrcholí, stálý shon a nervozita.

Ale zkusme se na chvíli zastavit v tomto předvánočním období a položit si otázku: Jaký je vlastně smysl Vánoc? Jsou to přece svátky narození Ježíše Krista v Betlémě. I my bychom měli prožívat Vánoce s otevřeným srdcem naplněným láskou a porozuměním. Uvědomme si, že můžeme očekávat Pána Ježíše v kruhu rodiny a přátel, děkovat mu za to a On bude mezi námi. Až tedy budeme sedět u vánočního stromku, zpívat koledy a rozbalovat dárky, vzpomeňme alespoň krátkou modlitbou na opuštěné, nemocné v nemocnicích a ústavech a především na hladové lidi ve světě. A pamatujme, že: Kdyby Kristus v Betlémě se tisíckrát narodil, ale nezrodil se v duši tvé, pak spásu svou jsi zahodil.

Milostiplné svátky vánoční všem lidem dobré vůle!

A co do nového roku?

Kvapem se blíží nový rok, a tak do něj vykročíme pravou nohou a zamysleme se nad slovy francouzského spisovatele Antoina de Saint-Exupéryho, který ve své knize Malý princ píše: „Správně vidíme jen srdcem, co je důležité, je očím neviditelné.“

Bylo by dobré si uvědomit, že i ten nejhorší člověk je dílem Božím! Každého z nás Bůh stvořil, jak si přál. Ale přesto mnohokrát nedokážeme druhého přijmout takového, jaký je. Pokusme se tedy v dalším roce o vytvoření pevnějších pout, o odpuštění, protože člověk je tvor chybující a mnohdy si ani neuvědomuje, jak moc zranil a jak moc to bolí. Naučme se každého mi-

lovat se všemi jeho chybami a nedostatky, jelikož takového jej Bůh stvořil a takového jej miluje.

Z celého srdce přeji jak redakci Věžníku tak i jeho čtenářům, ať vás slova pana Exupéryho provází celým rokem 2004 i celým životem.

Radostné Vánoce

Těmito slovy si vzájemně přejeme o vánočních svátcích. Vánoce mají své zvláštní kouzlo, ve kterém je ukryta naděje. Skrývá se v nich touha po pokoji, vzájemném sdílení a lidské pospolitosti. Radost z toho, že jsme obklopeni těmi, kdo nás mají rádi, že se můžeme vzájemně obdarovávat. Více nyní myslíme na druhé. Jejich radost se pak stane i naší radostí.

Kéž Děťátko v jeslích přináší pokoj, lásku a mír pro celý svět!

Milostiplné Vánoce a hojnost Božího požehnání po celý nastávající rok 2004 všem spřízněným duším přeji

Kdo byli?

Svatá Agáta (Háta)

Agáta byla podle legendy dcerou vznešených rodičů (narodila se kolem roku 225), žila v Katánii (Sicílie) a byla velmi krásná. Odmltla tamějšího místodržícího a vyznala, že je křesťanka. Ten ji na třicet dní předal kuplířce. Agátou to neotřásl, byla tedy uvržena do žaláře a krutě mučena. Nejprve jí odřezali ňadra, pak ji pálili planoucí pochodní. Legenda vypráví, že se mučedníci zjevil svatý Petr a uzdravil její rány. Dalšího dne pak položili Agátu na rozžhavené uhlí a střepey, takže brzy podlehla svým těžkým zraněním.

Rok po Agátině smrti prý zoufalí obyvatelé Katánie nesli při výbuchu sopky Etny proti mase lávy závoj mučednice a žhavý proud se zastavil. Tento závoj se v Katánii uchovává jako relikvie.

Svatá Agáta je ochránkyní proti ohni, bývá vzývána o pomoc při vedru a horečce. Svátek této mučednice slavíme 5. února.

podle knihy Rok se svatými zpracovala - KZ -

INFORMACE

mučednice, panna

narozena: kolem r. 225 v Katánii na Sicílii

zemřela: kolem roku 250 na Sicílii

patronka Katánie; kojných, tkalců, pasaček, zvonářů, zlatníků, havířů; hladovějících; ochránkyně proti rakovině prsu, proti zánětům; proti nepohodě, zemětřesení, ohni, proti neštěstí, proti výbuchu sopky Etny

Vánoční příběh

Právě dnes, na Štědrý den, je tomu přesně rok. Před rokem jsem začala naplno žít, pochopila jsem, že nejsem sama. Když si teď vybavuji svůj „bývalý“ život, jakoby nebyl můj. Není mi tak blízký, ale přesto znám každý detail. Bylo mi 17, neměla jsem dodělanou školu a bydlela jsem, kde se dalo. Nežila jsem, ale jen přežívala. Každý den byl stejný. Všechno kolem probíhalo tak rychle, že jsem se nestačila chytout. Ani jsem nechtěla. Život mi byl „ukradený“. Od 14 let jsem si už zvykla.

Probudilo mě prudké sluneční světlo – bylo ráno – zase! Byla jsem rozlámaná a zmrzlá – zase. Všechno stejné jako včera. Usínala jsem a už jsem věděla, co bude zítra. To jsem si alespoň myslela do dnešního dne. Popošla jsem o pár kroků blíž k ohni. Probouzeli se i další bezdomovci. Nevnímala jsem je, byli mi lhostejní. Chtěla jsem jen teplo, jídlo a změnu. Zvedla jsem se a otočila směrem k městu. Bylo moc brzy, aby byli normální lidé vzhůru. Ale přece jen jsem hluboko v sobě doufala, že někoho potkám, že si mě někdo všimne a polituje. Jenže větší, mnohem větší než moje touha, byl hlad. Nejedla jsem už druhý den. Pokud jsem se chtěla najíst, tak jsem musela do města. Občas jsem někomu vypomohla a on mi za to dal kus chleba nebo celý oběd, ale to se stávalo málokdy. Ve městě byla spousta lidí. To mě překvapilo. Obchody a stánky otevřené, každý lákal, jak nejvíc mohl. Prodavači na trhu vykřikovali jeden přes druhého. Byl to zmatek. Uprostřed náměstí stál velký ozdobený strom. Procházela jsem kolem domů. Vráželi do mě lidé, které jsem nikdy neviděla. Neomluvili se, prostě pospíchali dál. Připadala jsem si neviditelná. Přemýšlela jsem, jestli ti všichni lidé, co tady jsou, vědí, za čím se tak ženou. Proč tak chvátají? Den si tím přece nezkrátí! To já vím. Na radničních hodinách odbilo osm hodin. Někteří nastrojení lidé se shromažďovali u kostela. Přelétla jsem je pohledem, protože mě upoutalo něco jiného. Právě otevřela pekárna a libá vůně se vyvalila do ulic. Musím zkusit štěstí! Zeptám se, jestli nemá nějakou práci, za kterou mi dají najíst. Tuhle

práci jsem měla naučenou perfektně. Nikdy jsem nežebrala, připadala bych si trapně. Chtěla jsem si to jídlo alespoň nějak „zasloužit“. Vešla jsem do krámu a položila svou otázku. Odpověď mě překvapila: „*Jaká práce, dnes je Štědrý den, tak kdo by pracoval? Tady máš ode mne dárek.*“ Obloustlá prodavačka mi vrazila do ruky pytlík plný buchet a housek se salámem. Odešla jsem překvapená a nezmohla se na slovo (už dlouho jsem nedostala dárek). Tak dnes je Štědrý den. Proto se všichni tak honí – na poslední chvíli shání dárky. Tváří se jak andělci, úsměv od ucha k uchu. Chovají se tak sentimentálně a poštili, až je to průhledné. Vždyť zítra zase budou ti hnusní a podlí. Sedla jsem si na lavičku a pustila se do své snídaně. Vedle mě seděli dva staříci. Poslouchala jsem, o čem si povídali. Ten jeden začal: „*To je dnes krásný den, vidíte?*“ „*Ale jo,*“ povídá druhý, „*moc krásný.*“ Proboha, co je na tom dni tak krásného? Vítr

se ledově zaráží do tváře. Po nebi se honí černá mračna. Sníh žádný, jen šedá dlažba chodníků „posypaná“ zašlapanými žvýkačkami a nedopalky cigaret. Tak co je na tom dni tak krásného? Rozhodla jsem se, že nebudu tohle blekotání poslouchat. Dala jsem se do pohybu, alespoň se trochu zahřeju. Potřebovala jsem se zahřát. Ruce jsem měla rudé, sotva jsem s nimi hýbala. Kde se můžu ohřát, aniž by mě odtud vyhodili? Procházela jsem okolo kostela (nevím, jestli to byla náhoda, nebo něco jiného). Napadlo mě vejít dovnitř, ale hned jsem to zavrhla. Copak já můžu jít do kostela? To je nesmysl! Slyšela jsem, jak zpívají. Určitě je jim teplo víc než mně. Asi to byla i zvědavost, co mě přimělo vzít za kliku a vejít. Bylo to, jako kdybych vstoupila do jiného

světa. Byla jsem tak malá oproti všemu kolem. Ale nebála jsem se. Jen jsem nic podobného neviděla. Vpředu jsou nějaké děti a hrají asi scénku. Za nimi je velký kamenný stůl s věncem, na kterém hoří čtyři fialové svíčky. V lavicích sedí pár lidí. Není jich moc, tak dvacet, třicet. Vedle stolu sedí muž a má na sobě podivný hábit. Mě ale víc zajímají ty děti. Hrají o muži a ženě, která drží malé dítě. Na kulisách mají namalovaný chlév.

Jiné děti jsou oblečené do kožichů a beranic. Mají namalované ovečky. Pokládají je před tu ženu s dítětem a klaní se jim. Zpívají koledu. Už dlouho jsem nezpívala koledu. Pak přicházejí další děti a nesou různé věci, které darují opět ženě s dítětem. Nakonec přijdou tři chlapci s korunami na hlavách. Co je to za nesmysl? Vždyť oni jako králové se klaní malému dítěti a jeho matce! To nechápu. Scénka skončila. Rozezněly se varhany. Jejich „hlas“ pronikl do každého koutu v kostele. Projel celým mým tělem, až mě zamrazilo v zádech. Ten zvuk mi je blízký. Vzpomínám si, když jsem byla hodně malá, tak mě občas moje babička vzala do kostela. Měla jsem varhany vždycky ráda. Chtěla jsem na ně hrát. Jenže babička brzy zemřela, rodiče se na mě vykašlali. Odešla jsem

z domu. Od té doby jsem v kostele nebyla. Když skončila píseň, vstal ten muž, který seděl vedle stolu, a začal něco vykládat. Líbil se mi jeho hlas, ale moc jsem nerozuměla, co říkal. Nechápala jsem to. Přesto mě něco přinutilo nad tím přemýšlet. „**Bůh je láska.**“ Co je láska a kdo je Bůh? Měla jsem spoustu otázek. Zvedli se asi čtyři lidé a přinesli lahvičky s miskou. Muž je vzal a šel ke stolu. Z té misky vyzvedl jakousi placku, rozlomil ji a pozvedl se slovy: „*Hle, Beránek Boží, ten, který na sebe vzal hříchy světa.*“ Stála jsem úplně vzadu v uličce přímo naproti tomu, co se právě odehrálo. Ztrácela jsem nad sebou kontrolu, padla jsem na kolena. Vůbec nevím, co se dělo dál, já jsem klečela a hlavu jsem měla poleženou na zemi. Slyšela jsem, jak ten muž říká: „*Všechno světe Bohu, on o vás ví a má vás rád. Řekněte mu všechno a on vám odpustí.*“ To už bylo na mě moc. Po tváři mi stékaly slzy. Nic jsem nechápala, nevěděla jsem, co mi je. Já drsná, nepřístupná holka, klečím v kostele... a brečím jako malé dítě. Kostel už je prázdný, jsem tam sama. Pořád klečím. Jen těžko se mi z úst derou slova: „*Prosím tě, prosím tě, odpusť mi. Bože, odpusť!*“ Najednou u mě stojí malé dítě. „*Je ti něco?*“ zeptalo se. „*Ne,*“ odpovídám co nejrychleji a otírám si slzy. „*Kdo jsi?*“ zase se ptá. Kdo jsem? Kdo vlastně jsem? Nikoho to nikdy nezajímalo, tak proč se ptá. „*Já přece vím, kdo jsi, znám tě.*“ To není možné, nemůže mě znát. Já ho vidím poprvé v životě. Pokračoval: „*Ty jsi mne nikdy nechtěla, ale teď jsi za mnou přišla. Už s tebou můžu zůstat?*“ „*Ano,*“ řekla jsem, „*zůstaň se mnou.*“ Usmál se. „*Tak ti přeji veselé Vánoce.*“ A odešel.

Od té chvíle jsem začala žít a prožívat. Změnila jsem se. Ještě tu noc jsem šla na půlnoční mši a ve společenství křesťanů jsem se radovala z narození Ježíše. To bylo před rokem. Teď jdu vstříc novému dni. Svítá, krajina spí pod bílým sněhem. Vše má poklidnou náladu. Je Štědrý den. A já mám jedno přání... Aby všichni lidé uměli každý den upřímně Bohu říct: Ano, chci zůstat s Tebou.

Betka

(inspirováno knihou *Raněný pastýř*)

Betlém

Václav Morávek

Tamhle ta bílá, zlatobílá slečna,
ta s těmi křídly lehce naruby,
ta vločka světla, duha sedmítečná –
ach, žádná slečna, je to cherubín!

To jenom nám, co máme oči v těle,
se všechno krásné mění na ženy.
Do hřmění varhan kvílí ukulele,
mouřenín nad ním je tak blažený!

Přišel se klanět vyhynulý Inka
a dalajláma hopsá k citeře.
Zbláznili jste se? Tiše, Dítě spinká!
Složte ten šťastný rámus před dveře.

Kde jsou tu dveře? Vidím branku chlěva,
je dokořán a nemá veřeje.
Spíš mořské ústí, do něhož se vlévá
řeka i stoka. Ústí naděje.

Cikánko, tanči dál! Jen tamburínu
nech umlknout. Vy, pane biskupe,
odložte berlu, prsten. – Pročpak, synu?
Když spinká, ani oslík nedupe.

Když Dítě spinká... Vidíš? Usmívá se!
U prsu matčina sní o kříži.
Z hvězd luští proroctví o věčné spáse
tři mágové, tři věštní ostříži.

Proč jejich velbloud, který nese dary,
proč má tak smutné oči, v tlamce pláč?
Svět je tak starý, Bože, svět je starý!
Z jesliček raší kříž. Ach, víme nač?

Moje úplné obrácení: vánoční noc

„Miminko...“ tak tedy Celina uvažuje o své sestře. Důkazem je zvyk dávat dárky do stěeviců před krbem. Ve čtrnácti letech se k tomu Terezie ještě jednou propůjčí. Když vystupuje po úzkých schodech, zaslechne svého otce, jak unavený říká Celině: „*Naštěstí je to letos naposled.*“ Její sestra, když vidí Tereziiny slzy, chápe, že štědrovečerní oslava je narušena. Radí jí, aby nechodila hned dolů.

Ale pak se všechno náhle změní. Terezie se v okamžiku náhle vzchopí, osuší si oči, jde dolů a radostně rozbaluje dárky. Celina se tomu nemůže vynadivit.

Na schodech se právě odehrála totální proměna její sestry. Dostává se jí znenadání nové, neznámé síly. Není už taková jako dřív. Ježíš změnil její srdce. Noc, kterou prožívá, se proměňuje v záplavu světla. Vyprávění, které máme o tomto obrácení, je z roku 1895. O devět let později může sestra Terezie od Dítěte Ježíše posoudit stálost své nenadálé proměny. Pochybování pro ni není možné: je to malý zázrak. „*V jednom okamžiku vykonal Ježíš dílo, které já nedokázala vykonat za deset let a spokojil se s mou dobrou vůlí.*“ V tomto 25. prosinci vidí nejdůležitější úsek svého života, kterým začíná třetí životní období, nejkrásnější ze všech. Po těch devíti bolestných letech (obzvláště 1881 – 1886) Terezie znovu našla duševní sílu, kterou ztratila, když ji zemřela matka, a říká, že si ji už navždy měla uchovat.

Právě proběhla podivuhodná výměna mezi Dítětem v jeslích, jež na sebe vzalo lidskou slabost, a Terezkou, která se stala silnou. Je to eucharistická milost: „*Této noci jsem měla štěstí, že*

jsem přijala Boha silného a mocného.“ Nečekane je zbavena chyb a nedokonalostí dětství. Touto milostí roste a dozrává. Pramen jejích slz vyschl. Přecitlivělost je uzdravena. Konečně je vyzbrojena pro život. „*Od této noci požehnané jsem nebyla přemožena v boji, ale naopak, kráčela jsem od vítězství k vítězství a vydala se, abych tak řekla, na bohatýrskou dráhu.*“

Této noci se právě narodila jiná Terezie Martinová. „*Ježíš mě tak proměnil, že já sama jsem se už nepoznala.*“ Nebo ji spíše navrátil sobě samé, vyvedl ji z několikaletého špatného snu, jehož nejdramatičtějším momentem byla její podivná nemoc. V její pravé povaze není fňukání, neurčitost snu, chvilkové rozmary slabé vůle. V Alenconu tomu tak nebylo. Terezie se stala sama sebou. Poté, co se na ni usmála Panna Maria, její bratříčci a sestřičky se za ni přimluvili. Dítě

Vánoc – mocný Bůh – ji právě osvobodilo jednou provždy. Je to rozhodující, základní událost. Od této chvíle bude navždy vědět, že Bůh ji, Terezii, zachránil před ztroskotáním. To je nezvratná zkušenost. Teď je vyzbrojena k boji.

*Úryvek z knížky Guy Gauchera
Terezie Martinová /Dějiny života/*

Terezie se narodila 2.1.1873 v Alenconu v severozápadní Francii. Zemřela na tuberkulózu 30.11.1897 v Lisieux. V roce 1925 byla prohlášena za svatou a roku 1927 za patronku misií. Její památka se slaví 1. října.

Má cesta k Bohu - 1. část

Byla jsem docela dlouho zarytou ateistkou, protože Bůh mi byl ukázán jako nespravedlivý, v jehož jménu se vedou války a utlačují menšiny.

V naší rodině sice jedna babička měla svaté obrázky – pěkně však zaprášené – ale rozhodně mi nebyla vzorem křesťanského života. Viděla jsem, že je zlá, závistivá, lakomá a pomlouvá. Na rozdíl od té druhé, která o církvi a Bohu nemluvila, ale v mých dětských očích žila jako ideál dobrého člověka - a tím mě inspirovala.

Odmalička jsem byla dítětem svobody, nic nemohlo spoutat můj fantazijní svět, moji touhu po Pravdě, Kráse a Spravedlnosti. Urovnávala jsem každý svár, snažila se vnášet dobro a pomáhat, kde se dalo. Vzorem mi byly májovky a zakazované foglarovky.

Tedysemínko ve mně bylo. Ale nebyl nikdo, kdobyho zalil. Akdyž, taktoby lajenslova, slova...

Když jsem začala dospívat, a tím myslím dobu studia na gymnáziu, tak se má touha po svobodě začala naplňovat zcela jinak. – Teď by mohl následovat celý román o mých vztazích, tazích, úpadcích... a o přátelích, kteří se upili, udrogovali a nebo si život vzali sami. Ale je mi jasné, že tohle by bylo jako jedna z dalších tak černobíle jasných historek, že už ji napřed nikdo nevěří. Tedy shrnuto, toužila jsem někam patřit, být přijímána, být svá a opravdově a naplno žít!

A přesto i v těchto letech zůstávalo ve mně vědomí, že je ještě něco víc. Cítila jsem se sice svobodná, ale vždy jen na chvíli, a tak jsem toužila po dalších a dalších dobrodružstvích, která mě však nikdy nemohla zcela naplnit. Opravdu díky Bohu jsem se při všem mém bláznění snažila držet „na úrovni, nebýt hadrem v rukách druhých, zachovat si i čest“. Tohle vědomí, že se nesmím úplně propadnout, to mě snad i zachránilo.

Střední škola skončila a já, protože

mi učarovalo divadlo, jsem odešla do Prahy na studia. Konečně svoboda! Ale se svobodou i pocit osamění a hledání nových přátel. A skrze lásku začala jsem poznávat Lásku.

O faktu, že Bůh existuje, mě přesvědčil chlapec, do něhož jsem byla zamilována. Jako chci znát vše o tom, koho miluji, abych mu byla ještě blíže a rozuměla mu, musela jsem proniknout i do této části jeho života. A tak jsem v knihovně nabrala knihy o buddhismu, neboť se jím zabíral, ale také o předních osobnostech new age a pracovala jsem na zvýšení svého sebevědomí, ale také na stavech vyššího vědomí. Začala jsem vidět auru a v zrcadle svůj stín, studovala jsem techniky východních meditačních cvičení i kámasútry. Jeho přátelé se stali i mými přáteli. Nebavili jsme se o ničem jiném, než kde je jaký mistr a kdo se dokáže přemístit v prostoru a čase, kde se dají sehnat různé byliny a houby atd. Ale nějak mi to všechno nesedělo...

... pokračování příště

Andrea

*(převzato z internetu - www.signalny.cz
- toto svědectví zaznělo na CSA 2003 v Třešti)*

Božský Bruce

Bůh to má s námi opravdu těžké. Do jaké míry, to si ani nedokážeme představit. Snad kdybychom se na pár hodin „vžili do jeho kůže“, což se stalo hlavnímu hrdinovi filmu Božský Bruce, který jsem měla možnost zhlédnout v našem kině.

Původně jsem šla s mnohými výhradami na komedii, v níž hlavní roli ztvárnil Jim Carrey – jeho herecký projev mi není příliš sympatický. Nakonec jsem ale musela konstatovat, že tato komedie měla mnohé daleko hlubší stránky.

Hlavní hrdina se cítí nedoceněný a svůj život vnímá jako průměrný, chce „ochutnat“ slávy, profesně se „vyšvihnout“, být úspěšný... Leč, nic z toho se mu nedaří. Chová se velmi impulzivně a ve chvíli, kdy se cítí zcela „na dně“, volá Boha. Ne však nějakým pokorným způsobem. Nadává, hazarduje se svým životem, vyčítá Bohu svou průměrnost, rouhá se, dožaduje se, aby se mu Bůh ukázal, zpochybňuje jeho existenci a moc... Bůh se mu po čase ozve. Smluví si schůzku. Hlavní hrdina ale ještě netuší, že se mu podaří setkat se s Bohem. Na smluveném místě, kde má získat novou práci, potkává zvláštního prostého člověka, jenž se mu posléze představí jako Bůh. Po rozhovoru přijme hlavní hrdina božské schopnosti, aby ukázal, jak tuto roli bude zvládat, když má pocit, že Hospodin je neschopný. Bruce je nejprve zmatený a se svou mocí si neví příliš

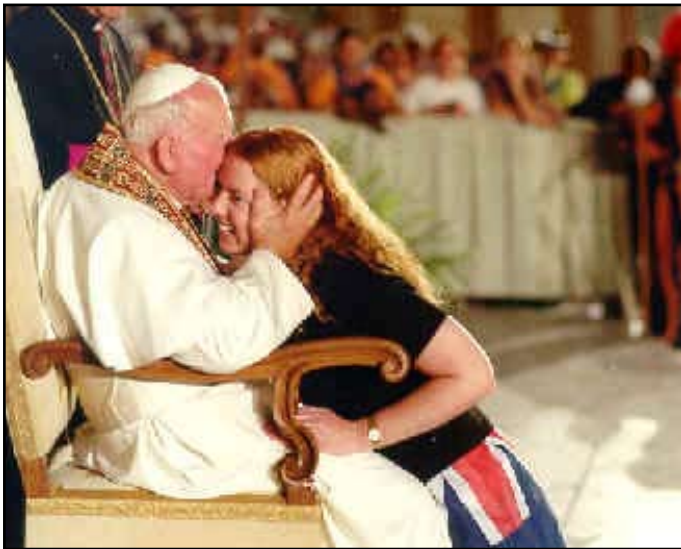
rady, avšak velmi brzy zjistí, že by se toho dalo využít – lépe snad zneužít. Pomstí se všem, kteří ho před časem zesměšlili a připravili o práci, pomůže si k lepšímu autu, občas ovlivní i přírodní zákonitosti, aby romanticky naladil svou přítelkyni... Božské schopnosti využívá pouze ve svůj prospěch. Po čase jej začne rušit jakýsi šepot a hluk, před nímž nelze utéct. Při setkání s opravdovým Bohem, který má tou dobou dovolenou, mu je sděleno, že to, co slyší, jsou modlitby. Jeho povinností je, aby je vyslechnul. Bruce brzy zjistí, že modliteb je obrovské množství a aniž by se nad jejich smyslem zamyslel, všechny automaticky „kladně vyřizuje“ (samozřejmě v rámci moderních metod – tedy počítačem). Způsobil tak světu mnohé problémy, protože lidé často prosí i o věci, které pro ně nejsou až tak dobré. Svět se pomalu ale jistě začíná hroutit. Bruce to ale příliš nezajímá, protože je konečně úspěšný v práci, pomstil křivdy, které na něm byly spáchány, „dělá“ kariéru... Brzy se mu ale odcizí jeho přítelkyně a ztrácí hodnoty, kterých si do té doby nevážil. Nastává totální kolaps. Bůh volá Bruce k sobě a konstatuje, že s božskými schopnostmi nenakládal, jak měl. Kolika lidem pomohl? Snažil se o lásku a mír mezi lidmi? Rozpoznal dobré modlitby? Ne! A jak vůbec vypadá ta správná modlitba? Bruce je velmi překvapený, když mu Bůh ukazuje, že i jeho bývalá přítelkyně se modlí. Ale ne za sebe, ale za něj!!! Pomalu začíná chápat. Bůh jej znovu vrací do života, avšak již bez božských schopností, kterých neuměl využít k prospěchu druhých. Poprvé se modlí opravdově a co je nejdůležitější, zmiňuje Boží vůli! Po této první nesobecké modlitbě Bůh jásá, protože tak má modlitba vypadat – myslí na druhé a nechává Bohu prostor!

Velmi dobře jsem si uvědomila, jak to má s námi Bůh těžké. Každý mu tam nahoru „tlačí“ tu svou modlitbu a když se dlouho nic neděje, rezignuje a myslí si, že Bůh je neschopný. I z tohoto filmu se dalo vyčíst, že je třeba dát Bohu prostor a On sám vyhodnotí, zda je to, oč prosíme, pro nás dobré. Nejdůležitější je, ptát se vždy po Boží vůli, ač nás to i může bolet. Lehce se to říká, ale o mnoho hůř žije!

Promluva P. Jana Balíka

*ředitele Sekce pro mládež při České biskupské konferenci, 23. listopadu 2003
– Vatikánský rozhlas*

Před časem mi řekl jeden kněz: „*Kdykoliv se začne hovořit o pastoraci mládeže, vždycky si uvědomím, že první, kdo ji dělá, a první spolupracovník těch, kteří se na ní podílejí, je Jan Pavel II.*“ Jsou to slova podložená papežovým životem, příkladem, který v praxi církve změnil opravdu mnohé. Nad jeho přínosem v pastoraci mládeže můžeme bez obav prohlásit: Papež a mladí si rozumějí. V květnu 1996 se v polské Czenstochové konala konference odborníků o světových dnech mládeže. Při této příležitosti napsal papež tehdejšímu předsedovi papežské rady pro laiky, kardinálu Eduardu Pironiovi,

dopis, v němž v jedné větě shrnuje to, co se odehrálo během jeho pontifikátu ve vztahu církve a mladých generací. Citují: „*Pastorace mladých je jednou z priorit církve na prahu 3. tisíciletí.*“ Jan Pavel II. probudil opravdu církev z ospalosti a liknavosti. Dodal hlasatelům evangelia novou odvahu hlásat evangelium mladým lidem a podnítl jednotlivá místní společenství a nejrůznější hnutí k nové evangelizaci. Mladým lidem dal jasný signál, že s nimi počítá, a církev je s to dovést

je ke Kristu, který jediný je schopný naplnit jejich život. Zvláště při slavení světových dnů mládeže dal mladým lidem prožít církev a zakusit velkou radost z víry. Díky jeho neustálému zájmu o mladé lidi vzniká diecézní pastore mládeže tak, jak ji dnes známe. Zájem o mladé není dnes svěřen jen tradičním místům výchovy jako katolická škola, katecheze, ani pouze charismatickým osobnostem či duchovním proudům jako řeholím, církevními hnutími a komunitám, ale stává se záležitostí celého společenství církve. Biskup je hlavním animátorem setkávání církve s mladými lidmi. Blízký spolupracovník papeže Mons. Stanislav Rilko, dlouholetý sekretář papežské rady pro laiky a nyní její nový předseda, shrnuje to, čemu nás papež učí, do čtyř bodů:

- 1) *Středem každého pastoračního projektu musí být osoba Krista.*
- 2) *Život mladého člověka má příliš velkou cenu. Je třeba ho žít jako dar a úkol.*
- 3) *V každém člověku je ukryto dobro a volání po Bohu.*
- 4) *Mladí není jen počet let, ale čas daný Prozřetelností jako úkol, kdy hledáme to podstatné.*

Církev se vždy zajímala o mladou generaci, ale nikdy ne s takovou vehemencí jako za pontifikátu Jana Pavla II. Stejně jako v ostatních oblastech i zde je jeho přístup v naprostém souladu s učením koncilu. Přesto však mnohé překvapoval a dodnes překvapuje. Druhý vatikánský koncil nemluvil ještě o pastoraci mládeže, ale úlohu mladých popsal v dekretu o apoštolátu laiků. Citují: „*Mladí lidé představují v dnešní společnosti neobyčejně významnou sílu, a proto se musí stát prvními a bezprostředními apoštolými mladých tím, že budou apoštolsky působit sami mezi sebou.*“ Přelomový rok 1985, kdy začala tradice světových dnů mládeže, pak nastartoval novou etapu. Je to doba, v níž se začíná již jasně mluvit o oboru pastore mládeže a mění se styl práce církve s mladými lidmi. Krok za krokem vstupuje do života církve diecézní pastore mládeže se svou základní spiritualitou a se svými základními akcenty. Aniž by papež zpochybnil le-

gitimitu rozdílnosti, zdůrazňuje význam biskupa a diecéze. Je to biskup, který je hlavním shromažďovatelem mládeže, a to bez rozdílu jejich příslušnosti k hnutí či spiritualitě. Biskup nikdy není hostem, ale otcem, pastýřem a učitelem. Pod jeho vedením se má v diecézi pracovat, on je hlavním katechetou mládeže. Papež tak pobízí k hluboce křesťanskému životu a zároveň připomíná úlohu církve, která v sobě spojuje rozmanitost a vytváří vnitřní harmonii. Můžeme zde citovat slova sv. Augustina: „*Co Babylon rozptýlil, církev spojuje. Z jedné řeči povstaly mnohé, nediv se, to způsobila pýcha. Mnoho jazyků se spojuje v jeden, nediv se, to koná láska.*“ Nacházet společnou řeč, když jsme mnohdy tak různí, není jednoduché. Často zde musíme konat pokání a vyznávat hřích své sebestřednosti, uzavřenosti a soběstačnosti. Naše příležitostná řevnivost je velkým prohřeškem proti mládeži. Don Domenico Sibylini, zod-

povědný za pastorační mládeže při italské biskupské konferenci, říká, že v 80. letech 20. století v mnoha diecézích často po návštěvě papeže nebo po synodě vznikají diecézní odbory pastorační mládeže a postupně se hledá koordinace na úrovni národní. V 90. letech se pak ve většině evropských zemí přebudovává systém pastorační mládeže, zdůrazňuje se úloha diecézního biskupa a koordinace hnutí a řeholí. Na biskupských konferencích se zakládají do té doby nevídaná národní centra pro mládež. Pastorační programy pozvolna vtělují papežova poselství do svých plánů. Krok za krokem pak pokračuje to, co bylo s nezadržitelnou silou zahájeno. Ozvěna vývoje, kterému Jan Pavel II. udával tón především svým jednáním, se již velice zřetelně objevuje v dokumentu *Christi fideles laici* z roku 1988. Cituji: „*Mladé lidi nelze chápat pouze jako předmět pastorační péče církve. Fakticky jsou a musí být povzbuzováni k tomu, aby se stali aktivními subjekty, činiteli evangelizace a tvůrci sociální obnovy. Církev musí v sobě znovu oživit*

zvláštní lásku, kterou měl Ježíš k mladému muži v evangeliu. Církev má mnoho co říci mladým lidem a mladí lidé mají mnoho co říci církvi. Tento vzájemný dialog musí být velmi upřímný, jasný a odvážný. Podporuje setkání generací a vzájemnou komunikaci mezi nimi a stává se pro církev i společnost zdrojem bohatství a mladosti.“ I když je dnes církvi mnohé samozřejmostí, přece jenom v lecčem papežův příklad a jeho iniciativa nejsou úplně doceněny a využity. Stojí před námi důležité a potřebné kroky. Na jejich přijetí do velké míry závisí schopnost evangelizace světa mladých. V každém případě musíme ale s hrdostí říci, že náš papež vykonal mnoho a stal se tak pro nás prorokem a pro mladé lidi přítelem, kterého mají rádi.

Co také zaznělo na jednom „spolču“

„Přečtěme si dnes úryvky ze dvou evangelií - Mt 16,18-19 a Jan 21,15-17.“

Mt 16,18-19: „Šimone, synu Janův, já tobě říkám: ty jsi Petr - skála - a na té skále zbuduji svou církev a pekelné mocnosti ji nepřemohou, Tobě dám klíče od nebeského království; co svážeš na zemi, bude svázáno v nebi, co rozvážeš na zemi, bude rozvázáno v nebi.“

Jan 21,15-17: „Když posnídali, zeptal se Ježíš Šimona Petra: „Šimone, synu Janův, miluješ mne více než tito ostatní?“ Odpověděl mu: „Ano, Pane, ty víš, že tě miluji.“ Ježíš řekl: „Pas mé beránky.“ Podruhé se ho zeptal: „Šimone, synu Janův, miluješ mne?“ Odpověděl mu: „Ano, Pane, ty víš, že tě miluji.“ Ježíš mu řekl: „Pas mé ovce.“ Zeptal se ho potřetí: „Šimone, synu Janův, miluješ mne?“ Petra to zarmoutilo, že se ho potřetí zeptal 'Miluješ mne?' a odpověděl mu: „Pane, ty víš všechno, ty přece víš, že tě miluji.“ Ježíš mu na to řekl: „Pas mé ovce.“

Jde o události založení církve - jak Ježíš říká - své církve. Založil ji proto, aby pokračovala v jeho poslání zprostředkovávat duším nadpřirozený život a tak je vést k dosažení cíle, k nekonečné blaženosti. Šlo zřejmě o víc než sdělení zvěsti, šlo o život v konkrétních situacích v dalších dobách podle této zvěsti, Ježíš na Petrovi založil svou církev a na něj chce přenést i moc nad Božím královstvím, která - podle Zjevení 3,7 - „náleží jen Svatému a Věrnému. Když on otevře, nikdo nemůže zavřít a když od zavře, nikdo už nemůže otevřít.“

Římskému biskupu, papeži, jako nástupci svatého Petra a náměstku Kristovu na zemi, byla dána plná moc pást, řídit a spravovat obecnou církev. Jen tak je možné, že Boží zvěst i v 21. století dostáváme úplnou, čistou a nezkreslenou. Církev je nejpevnější společenství. Za 2000 let svého

trvání viděla vznikat a zanikat mnoho říší, království, států, ale sama, zmítaná zevnitř i zvenčí, trápena chybami a omyly některých svých pastýřů i prostých věřících opět se zaskvívá čistotou svého poslání v dějinách světa. Přežívá vše - podle Ježíšových slov: „Pekelné mocnosti ji nepřemohou.“

V Krédu vyznáváme, že věříme v jednu svatou, všeobecnou, apoštolskou církev. V tom vyznání uznáváme, že náš rozum nestačí na to, abychom sami pochopili, co je Kristova církev. Věříme v ni jako v Boží tajemství.

V dnešní době se setkáváme s lidmi, kterým se zdá, že církev nepotřebují, že smýšlejí křesťansky, ale ne církevně, Kristus ano, ale církev ne. Svoboda je absolutním začátkem, vše záleží na tom, zda uznají nebo neuznají, nebo jak uznají.

Nebude na škodu, když si znovu objasníme, co nás katolická nauka o církvi učí.

Než se obrátíme na základní věroučnou konstituci II. vatikánského koncilu o církvi, Lumen gentium - Světlo národů, nesmíme zapomenout, že žádný koncil nikdy neruší koncily předcházející, ty jsou vždy samozřejmým předpokladem pro koncil poslední ve všech jejich rozhodnutích a učeních. II. vatikánský koncil je 21. koncilem.

Věřoučná konstituce Lumen gentium je považována za nejdůležitější dokument posledního koncilu. Nebylo v něm definováno žádné nové dogma, jako na některých předcházejících koncilech (např. učení kněze Aria popírající božství Ježíše Krista bylo prohlášeno za blud, stejně jako popírání Ducha svatého a celé Nejsvětější Trojice, nebo prohlášení koncilu, že Panna Maria je Bohorodičkou). Poslední koncil byl vyvolán potřebami doby.

Konstituce Lumen gentium předkládá různé obrazy a definice církve - ovčinec, Boží

pole, vinice, Boží stavba, neposkvřená nevěsta. Jedinými dveřmi do ovčince je Kristus. Právě tak, jako se nemůžeme přiblížit k Bohu jinak než skrze Krista, tak se nemůžeme přiblížit ke Kristu jinak než skrze církev, protože Kristus a církev jsou jedno. I ti, kdo žijí mimo církev katolickou, dostávají se k Bohu a věčné blaženosti skrze ni, i když to ani nevědí a nechápou.

Zde na zemi je církev jako poutnice daleko od Pána, která hledí a myslí na to, co je nahoře, kde Kristus sedí po Boží pravici a její život je ukryt v Bohu až do chvíle, kdy se ukáže se svým

ženichem ve slávě.

V Krédu vyznáváme, že věříme v jednu církev, Ježíš Kristus totiž založil jen jednu svou církev. O církvi vyznáváme, že je svatá, má svatého Zakladatele, účinné prostředky k svatému životu a mnoho zázraky osvědčených světců. Kristus založil církev pro všechny lidi, národy, časy až do skonání světa. Je proto všeobecná. Představení církve, papež a biskupové, jsou řádnými nástupci apoštolů, je apoštolská.

Snad by nás zajímaly některé praktické otázky o životě církve, například může-li být spa-

sen, kdo žije mimo církev. Odpověď zní: Kdo žije mimo církev bez vlastní viny, ale hledá upřímně pravdu a žije dobrým životem podle svého svědomí, může být spasen.

Jiná otázka se může obracet na neomylnost církve. Neomylnost církve, kterou Vykupitel chtěl dát své církvi při rozhodování o nauce víry a mravů, má takovou platnost, jako samo božské zjevení, které je nutné stále zachovávat a správně vykládat. Tato neomylnost patří papeži, hlavě biskupského sboru, když jako pastýř a učitel křesťanů prohlašuje s konečnou platností nauku o víře a mravech. Rozhodnutím biskupského sboru nemůže nikdy chybět souhlas církve. Poslušnost vůle a rozumu se má projevovat vůči hodnověrnému úřadu římského biskupa, i když nemluví ex cathedra. Jeho učitelský úřad má být přijímán s úctou a upřímně má přilnout k jeho rozhodnutím podle toho, jak on zamýšlí ve svých encyklikách, exhortacích a listech.

Bůh církvi svěřil bohatství milosti v nejvyšší míře ve svátostech. Jsou to viditelná znamení setkání s ním samým. Jedině katolická církev vlastní tuto výsadu. Ale i ve svátostinách - žehnáních a svěceních - nás církev provází, ve snaze pomoci ve všech našich potřebách, situacích a záležitostech.

A co církev znamená pro Tomáše kardinále Špidlíka: *Vše, co Kristus vykonal a vytrpěl, učinil pro církev. Ona je jeho nevěstou (Ef 5,25), nádobou milosti a pravdy. Spojení s ní jsme jedno s Kristem, kdo ji slyší, slyší Krista. Církev je království Boží na zemi, vyvolený národ ve smyslu Nového zákona, Boží lid, tajemné tělo Kristovo.*

Snad je namístě, abychom správně chápali, poznávali a přijímali církevní nauku a není zbytečné si to obnovovat nebo správně poznávat. Četba konstituce Lumen gentium může u nás pokračovat.

Na tento autentický, katechizmový výklad křesťanské nauky reagovali dva ze sedmi přítomných rozhodným odmítáním. Dávají přednost svému vlastnímu způsobu věření. Co s tím? (Nechtěl by odpovědět i někdo z čtenářů Věžníku?)

- jedna z přítomných -

Dopis

28.7.2003

Zdravím Vás všechny u nás doma a přeji překrásné léto!

Jednou za dlouhý čas se dostanu k internetu, a tak toho využívám, abych Vám zase trochu přiblížil život tady, v malé „zemi hor“, jak se Haiti doslova překládá. Již něco přes měsíc působím ve vesničce Karis a jsem za to moc vděčný. Lidé jsou tu velice přátelští a srdeční. Život se tu točí doslova kolem práce na poli a počasí tu určuje, jestli bude co jíst, nebo ne. Tento měsíc tu přšelo vydatně, a tak všichni říkají, že bude úroda dobrá. Přestože tu všechno roste doslova jako z vody, spousta lidí tu trpí podvýživou a nedostatkem vitamínů. Velice špatná hygiena a nedostatek pitné vody má za následek spoustu nemocí, kterým podléhají především děti.

Sestry z kongregace Neposkvrněného početí Panny Marie, které jsou tu se mnou ve farnosti, jsou velice aktivní a vybudovaly tu už pět ozdravných středisek pro děti, kde se jim snaží dát potřebnou výživu a lékařskou péči. Děti je tady opravdu velická spousta, a tak hodně sil jim ubírá rozpoznat, které děti jejich pomoc opravdu naléhavě potřebují a které jsou na tom ještě relativně dobře. Spousty z nich sem přicházejí s napučenými břichy a celí osypaní, což jsou příznaky podvýživy. Některým se už vůbec nedá pomoci, to je vždy velice smutné.

Myslím, že by tu bylo zapotřebí navštěvovat zvláště odlehle oblasti mimo farnost, protože tam je situace zpravidla nejhorší a lidé se k pomoci vůbec nedostanou.

Jak jsem již napsal, život je tu velice skloubený s přírodou a lidé tu všechno očekávají z Boží ruky. Víra v Boha je tu něco opravdu přirozeného a lidé se modlí až s neuvěřitelnou samozřejmostí. Když jsem jim vypravoval o naší malé

zemi uprostřed Evropy a říkal, že spousta lidí u nás v Boha nevěří, nechtěli mi to věřit a říkali: „*A to se lidé klanějí stromům?*“ A když jsem jim odpověděl, že penězům, postavila se jedna stará žena a řekla: „*A to se nebojí, že zemřou jako dobytek?!*“

Moc rád tu navštěvuji také staré a nemocné lidi, je to pro mne velká škola života a moc se při tom učím. Přijímat bolest druhého není pro mě ale vždycky zrovna jednoduché, zvláště když vidím často velice nuzné podmínky, ve kterých lidé žijí. Každá taková návštěva mě ale naplní nepopsatelnou Boží přítomností a nadějí, která je doslova cítit ve vzduchu. A tak bych i já Vám u nás doma chtěl popřát, aby každé vaše setkání s člověkem bylo naplněno porozuměním a vstřícností, kterou máme všichni zapotřebí.

*V Kristu a Marii Váš oblát Roman
(dopis poskytla paní Musilová z Jihlavy,
maminka o. Romana)*

Zážitek z Jihlavy

(i Třeště)

Jela jsem do Jihlavy na setkání se sestřičkami františkánkami, které zahajovaly svou činnost děkovnou bohoslužbou.

Přijela jsem po ránu autobusem a při cestě do centra města jsem uviděla skupinku postávajících chlapců, kteří „svorně“ kouřili. Zastavila jsem se a oslovila je: „*Hoši, vy se asi nudíte, ale jste bohatí!*“ Udiveně se na mě podívali. Pokračovala jsem: „*Mohli byste slabikovat slovo bohatý? Bo – ha – ...ano, kdybyste měli víru v Boha, tak byste kouření neholdovali.*“ Načež jeden zvolal: „*Já mám první cigaretu...*“ To jsem zapochybovala. „*Radím vám, abyste se zamysleli a neказili si vzácné zdraví...*“ Mlčeli.

Totéž se opakovalo v téže ulici o kousek dále. Tam pokuřovali dva. Jeden s delšími vlasy po mé „promluvě“ provinile pokyvoval a ten druhý (vypadal slušně) zahanbeně mlčel... Třetí byl na křižovatce, vedl skupinu studentek – také s cigaretou v ústech.

Lidmila Vokřínková

Marie Holková

Katolická spisovatelka, milá přítelkyně a vzácná, vzdělaná žena, která se dožila požehnaného věku – 94 let, odešla na věčnost právě před rokem na den sv. Mikuláše (první pátek v měsíci), smířena s Bohem a lidmi, zvláště se svými

spolubydlícími v Charitním domě v Mukařově u Říčan, kde dožívala svá plodná poslední léta na odpočinku...

Ráda psala duchovní scénky pro děti a mládež, též Přišel k nám svatý Mikuláš, která byla také sehrána v naší farnosti – a mohla by se opět opakovat. A mnoho dalších scének, např. o sv. Zdislavě – ta byla hrána venku za farním kostelem (tajně v roce 1988) a mladí, kteří si na tu dobu jistě pamatují, jsou již také nastávajícími maminkami... atd.

Psala již od mládí. Narodila se ve Vítkovicích, které patřily k moravské Ostravě a za první republiky se některé hornické rodiny stěhovaly do Belgie za práci v dolech. Po vystudování tam také nějaké roky učila české děti. A získala přáte-

le. Od 1.9. 1917 byl v Praze profesorem náboženství a profesorem pedagogiky u sv. Anny v Ječné ulici na učitelském ústavu kněz a pak kardinál Josef Beran (do roku 1939). A tam také Marie Holková čtyři roky studovala... Po studiích zůstala a učila v Praze. Tehdy hledala byt a jednou šla po ulici Na Veselí (Pankrác), kde bylo v soukromém domě stavitele oznámení, že se pronajme byt. Vešla tam, garsonku k bydlení přijala a bydlela tam mnoho let, až do stáří – důchodu. Hodně cestovala, hlavně po Itálii, kde čerpala poznatky pro své knihy – povídky atd. Z té doby je také kniha Čao Niku! (o Dominiku Saviovi).

Věnovala mi asi první knížku pohádek (psala pro svou maminku), pak vyprávění ze života Antonína Cyrila Stojana – Kdyby lásky neměl... (opisováno na stroji) s krásným věnováním, aby bisk. ct. A.C. Stojan byl mým duchovním přítelem na celý život...

Přeložila z angličtiny knihu o mučednících z Namungongu – Ohně v Namungongu, jež byla vydána v Londýně. V seznamu mučedníků ugandských je uvedeno 27, ve skutečnosti jich bylo pro víru upáleno mnohem více. Svátek mají 3. června. V roce 1987 psala vyprávění (opisováno též na stroji) o Františku Saleském. Další křesťanské knihy, povídky, články do Katolických novin, básně... Žila dobře i v současné době. Ráda zajížděla do Třeště i jiných měst, k bratrovi a švagrové do Brušperka, kde všude šířila víru v Boha. Dovedla poradit v praktickém životě a hlavně v době potlačování víry povzbuzovala duchovně. Výborné jsou její rytmické písně (psala slova, hudbu ponejvíce MUDr. Vít Petřů v Praze na Malé Straně, kde mají u sv. Josefa doposud svůj sbor s přáteli a jejich rodinami). Napsala mnoho k úctě Panny Marie, kterou milovala. Byla vděčná Pánu za život, což také svědčí o mottu na úmrtním oznámení: Děkujme Bohu za každý den...

Spolupracovala se salesiány a proto doufám, že oni také napíší její životopis. Byla by to záslužná a užitečná práce.

Večerní zamyšlení

*Copak jsi dělal celý den, koho tvá ruka hřála?
Pročpak svět zůstal nezměněn tam, kde tvá noha
stála?*

*Máš ruce dvě a obě zdravé, koho jsi hladil jimi?
I úsměv máš a oči smavé, komu jsi zaplašil stíny?*

*Už večer již, zdá se ti, že tma je kolem tebe...
Komu jsi dnes zde na zemi ukázal kousek nebe?*

Marie Holková

Děkujeme Bohu, Panně Marii a Vám za vše, čím jste duchovně obohatila náš život a vzpomínáme v modlitbách na Vaši nesmrtelnou duši.

Lidmila Vokřínková

Jak jsme započali v Lukách

Dostala jsem za úkol napsat vám o setkání, které se uskutečnilo 22. listopadu v Lukách nad Jihlavou. Mohla bych vám tady vystříhnout reportáž na jedničku, nebo bych mohla vylíčit své pocity, nebo začít větou „Bylo nebylo...“ a vyprávět vám pohádku o jedněch Lukách. Jenže to já nechci. Chci to všechno skloubit dohromady a říct vám, co to vlastně ta Luka jsou, co se tam odehrálo tak významného a jak to na mě zapůsobilo.

Luka, kromě toho, že je to malá vesnička asi 10 km za Jihlavou, jsou mezi křesťanskou mládeží známa pro své každoroční setkání (letos to bylo v pořadí třinácté). A copak se lze na takovémto setkání dozvědět a zažít tam?

Jako první bod programu nás po příjezdu čekala přednáška Jiřího Zajíce na téma „Média a my“. Musím přiznat, že ačkoli jsem se na tuto část programu moc netěšila, protože mi vybrané téma není příliš blízké, po skončení přednášky jsem odcházela s pocitem, že ne vše, co se jeví jako nezajímavé, takové také je! Velmi mě například zaujaly statistiky, které nám pan Zajíc při přednášce ukázal. Dozvěděla jsem se tak třeba, že nejsledovanějším televizním pořadem jsou televizní noviny, kterým v pondělí úspěšně konkuruje seriál Nemocnice na kraji města po 20 letech, že nejnavštěvovanější internetové stránky novin jsou stránky Blesku a mnoho dalších informací.

Dalším bodem programu byla společná mše. Tak to byla síla, to vám povím! Sloužil bratr

Darek od minoritů, kdo ho znáte, dáte mi za pravdu, že je to opravdu machr... Mši nám svým zpěvem příjemněovala schola ze Zhoře (nový objev) a také jsme mohli zhlédnout dvě scénky na téma Kristus Král a Hledání pravdy. Po mši následovala adorace.

Tímto byl zakončen ten, řekla bych, „duchovní program“ a přešlo se k zábavě, tj. diskotéka. I ta ve mně zanechala mnoho pěkných zážitků, protože je to supr, moci si „trsnout“ někde, kde se nekouří a jsou tam fajn lidi.

No zkrátka, shrnuto sečteno, ve mně toto setkání zanechalo plno hezkých vzpomínek a těším se na příští rok. Pokud chcete taky zažít něco podobného, tak neváhejte a příští rok přijed'te na XIV. oblastní setkání mládeže v Lukách nad Jihlavou.

Terka Kalčíková

Modlitba k svaté Maří Magdaléně (svátek 22.července)

*Svatá Maří Magdaléna veliká hříšnice
byla, drahými mastmi Ježíše mazala, vlasy rány
vytírala, na poušti bydlela, tam za své hříchy
pokání činila.*

*Anděl se jí zjevil a jí oznámil, že jsou její
hříchy všechny odpuštěny, před Krista Ježíše
přivedena byla.*

Jdi svatý Petře na onen svět, ohlaš to všem lidem, jak mladým tak starým, jak bohatým tak chudým: Kdo se tuto modlitbičku třikrát denně pomodlí, ten tři dušičky z očistce vysvobodí. První otcovu, druhou matčinu, třetí svou - ten má do nebeského království bránu otevřenou...

Modlitba k svaté Barboře (svátek 4.prosince)

Panenko Barborko svatá, pro Kristovo jméno s'atá, já tě prosím ve dne v noci, přispěj ty mně ku pomoci, abych náhlou smrtí nezemřela, dřív než přijmu Tělo a Krev Krista Pána.

Ježíši s Marií matičkou svou, já vám poručím pod ochranu vaši tělo své i duši svou. Smilujte se nade mnou, v poslední hodinku mou. Ježíš - Maria - Josef - svatá Anna - buďte mi do nebe věčná brána, neb já silnou naději mám, že se tam s vámi šťastně shledám. Ježíš Nazaretský, Král židovský - napíš tento vítězný rač nás od náhlé a nenadálé smrti zachovati.

Bože svatý, Bože silný a nesmrtelný, smiluj se nad námi a nade všemi dušičkami v očistci...

*Ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého.
Amen.*

Tyto modlitbičky nás naučila babička Josefa Lysá, roz. Zbrojková, nar. 13.3.1869 v Rohozné, zemřela 27.4.1948 v Třešti. Byla to tichá, pokorná a trpící žena. Měla mnoho let oční neduh, ale téměř poslepu dokázala všechny domácí práce dobře konat. Jmenovala se křestním jménem Josefa - Josefinka, což opět začíná být moderní jméno.

Modlitby jsou „vánočním“ dárkem také ode mne a přála bych si, aby se jmenovkyně těchto světic rády modlily ke svým patronkám.

Jméno Barbora nebylo tak oblíbené jako nyní. Když se měla narodit naše nejmladší dcera, dohodli jsem se s manželem, že ponese toto jméno jednak proto, že se měla narodit koncem listopadu a tedy svátek 4.12. je poblíž, a také proto, že se nám líbilo - podle naší spisovatelky B. Němcové - Panklové: Barunka. (Manželova maminka se však divila, jaké jméno jí chceme dát..., ale potom byla ráda a ještě se dožila, že se hodně dívek tak pojmenovávalo - i známé zpěvačky.) Také třešňové větvičky - barborky jsou oblíbené. Jistě není důležité, jak se kdo jmenuje, ale jaký život žije...

Druhé světici - sv. Maří Magdaléně je u nás zasvěceno mnoho kostelů a letní poutě v červenci jsou tradiční a stále zachovávané a lidé na ně pamatují...

Proto přejeme všem těmto Barborkám a Magdalénkám mocnou ochranu jejich patronek, Boží pomoc a zdraví, které mohou samy ovlivnit, budou-li na to myslet a nezapomínat.

Lidmila Vokřínková

Každý den s modlitbou

Ž 43, 3-4

*Sešli světlo své a pravdu svou,
to ať mne vede,
abych přistoupil k Bohu silnému,
radostného plesání mého
a budu tě oslavovat,
Bože můj.*

Ráno se modlíme:

Těším se na tento den a děkuji za to, že mohu ve zdraví vstát a jít do práce. Těším se na tento den se vším, co přinese. Otče můj, shlédni na všechny, které mám rád(a), s nimiž se dnes setkám. Ochraňuj mne a dej, ať všechno konám dobře, ať v každém člověku, kterého potkám, vidím svého bližního, kterého miluješ.

Chválím Tě, Pane Ježíši Kriste, protože se rozednilo a dal jsi nám světlo. Dej mi, prosím, také milost a sílu, abych tento den, který mi dáváš, prožil(a) podle tvé vůle.

Modlitby u stolu:

Tvoje dary, Pane, nejsou nic samozřejmého, dej, ať v nich vidíme dar tvé dobroty. Děkujeme Ti, dárce všeho dobra.

Děkujeme Ti za tento chléb, dej, ať v tom, co nám dáváš, poznáváme, Bože, že nás máš rád.

Pane Bože, požehnej nám tyto dary, které z tvé štědré ruky přijímati budeme.

Modlitby večerní:

Pane, můj Bože, přináším Ti tento den s jeho tíhou a námahou, s radostmi i bolestmi. Do tvých rukou kladu i sebe. Díky za tvé milosrdenství. Ty nikdy nespíš, tvá láska bdí.

Tvůj byl den a tvá je noc. Kéž svítí světlo tvé pravdy. Buď se mnou v klidu noci. Dej, ať spím v tvém pokoji a zítra vstanu v radosti.

Pane, prosím, dej v této noci všem lidem bezpečí. Dej, ať si odpočineme v tvé lásce.

Děti se modlí:

Ježíšku můj zlatý,
tam v nebeské říši,
kéž andělci tvoji
modlitbu mou slyší.
Ať maminku chrání
a tatínka sílí
a vlast naši brání
tví andělci bílí.
Kéž hodné máš děti
a zde pokoj svatý,
tu modlitbu splň mi,
můj Ježíšku zlatý!
Amen.

*z různých pramenů vybrala
O. Hrbková*

Třešť	
24. prosince	Štědrý den - tzv. "půlnoční" 23:00 hod. kostel sv. Martina
25. prosince	SLAVNOST NAROZENÍ PÁNĚ 09:00 hod. kostel sv. Martina 18:00 hod. kostel sv. Kateřiny
26. prosince	Svátek sv. Štěpána 08:00 hod. kostel sv. Martina 18:00 hod. kostel sv. Kateřiny
28. prosince	Svátek Svaté Rodiny Ježíše, Marie a Josefa 08:00 hod. kostel sv. Martina 18:00 hod. kostel sv. Kateřiny
31. prosince	Poděkování a prosba o Boží pomoc do nového roku 16:00 hod. kostel sv. Kateřiny 23:00 hod. adorace kostel sv. Kateřiny
1. ledna 2004	Slavnost Matky Boží, Panny Marie 09:00 hod. kostel sv. Martina 18:00 hod. kostel sv. Kateřiny
4. ledna 2004	2. neděle po Narození Páně 08:00 hod. kostel sv. Martina 18:00 hod. kostel sv. Kateřiny
6. ledna 2004	SLAVNOST ZJEVENÍ PÁNĚ 18:00 hod. kostel sv. Kateřiny - slouží P. Stanislav Forst
Růžena	
24. prosince	Štědrý den - tzv. "půlnoční" 20:00 hod.
25. prosince	SLAVNOST NAROZENÍ PÁNĚ 10:30 hod.
26. prosince	Svátek sv. Štěpána 09:45 hod.
28. prosince	Svátek Svaté Rodiny Ježíše, Marie a Josefa 09:45 hod.
1. ledna 2004	Slavnost Matky Boží, Panny Marie 10:30 hod.
4. ledna 2004	SLAVNOST ZJEVENÍ PÁNĚ 09:45 hod.
Kostelec	
24. prosince	Štědrý den - tzv. "půlnoční" 15:30 hod.
25. prosince	SLAVNOST NAROZENÍ PÁNĚ 15:30 hod.
27. prosince	Svátek Svaté Rodiny Ježíše, Marie a Josefa 15:30 hod.
1. ledna 2004	Slavnost Matky Boží, Panny Marie 15:30 hod.
3. ledna 2004	SLAVNOST ZJEVENÍ PÁNĚ 15:30 hod.
Hodice	
3. ledna 2004	Mše svatá v Hodicích 17:30 hod. v Kulturním domě

B
o
h
o
s
l
u
ž
b
y

o

V
á
n
o
c
í
ch

Živý Betlém

na Štědrý den 24.12.2003
v Třešti ve 13⁰⁰ a 14⁰⁰ hodin
u Kulturního domu

Přijďte si zazpívat
a zakoledovat s Ježíškem

KDU-ČSL
si Vás dovoluje pozvat na :

NOVOROČNÍ PLES

Kde: Kulturní dům v Třešti

Kdy: 3. ledna 2004

V kolik: ve 20:00 hodin

Vstupné: 50 Kč

Hudba: skupina E.M.I.L.

... předtančení ... bohatá tombola ... soutěže

... a možná přijde i kouzelník !!!

Vstup pouze ve společenském oděvu.

předprodej vstupenek na tel: +420602733346

tp://www.farnosttrest.me.cz

VTIP TOHOTO ČÍSLA

Jak to chodí ve Spojených státech... Na mostě stojí na zábradlí sebevrah a odhodlává se ke skoku. Příběhne k němu jakýsi člověk a snaží se mu to rozmluvit.
- **Počkej, neskákej!**

- Proč ne? Už nemám pro co žít.
- **Jak to? Je přece tolik věcí, které dávají životu smysl.**
- Například?
- **No, třeba... Jsi věřící, nebo ateista?**
- Věřící.
- **Já taky! A jsi křesťan, žid, muslim, nebo něco jiného?**
- Křesťan.
- **Já taky! A jsi katolík, nebo protestant?**
- Protestant.
- **Já taky! A jsi presbyterián, nebo baptista?**
- Baptista.
- **Já taky! A jsi z Původní baptistické církve, nebo z Reformované baptistické církve?**
- Z Reformované.
- **Já taky! A jsi z Reformované baptistické církve našeho Pána Ježíše Krista, nebo z Reformované baptistické církve našeho Spasitele Ježíše Krista?**
- Z Reformované baptistické církve našeho Pána Ježíše Krista.
- **Já taky! A jsi z Reformované baptistické církve našeho Pána Ježíše Krista založené roku 1875, nebo z Reformované baptistické církve našeho Pána Ježíše Krista založené roku 1884?**
- Z Reformované baptistické církve našeho Pána Ježíše Krista založené roku 1875.
- **Hm. Já jsem z Reformované baptistické církve našeho Pána Ježíše Krista založené roku 1884... Tak skoč, ty mizernej heretiku!**

Fórum mládeže brněnské diecéze po čtvrté

Čtvrtý ročník diskusního setkání mladých brněnské diecéze proběhne ve dnech 23.–25. ledna 2004 v prostorách Církevního studentského domova Petrinum na Veverí ulici v Brně.

Brno: Téma „Farnost – moje církev“ určuje letošní setkání Fóra mládeže, které je určeno pro mladé věřící ze všech farností brněnské diecéze. Akci letos již po čtvrté pořádá Diecézní centrum mládeže.

V rámci daného tématu se budou odvíjet také katecheze brněnského biskupa Vojtěcha Cikrleho a generálního vikáře Jiřího Mikuláška, kteří budou také reagovat na dotazy přítomných v oblíbené panelové diskusi. Součástí programu bývá tradičně program ve skupinách, besedy a kulturní program.

Tříkrálová sbírka

Začátkem ledna se po celé republice opět vyrojí skupinky tří biblických králů. V duchu staré křesťanské tradice osloví obyvatele, popřejí jim zdraví a štěstí v novém roce a požádají o příspěvek na pomoc lidem v nouzi. Už počtvrté se totiž uskuteční Tříkrálová sbírka, kterou vyhláší Sdružení Česká katolická charita (SČKCH). Charitní tři králové vybírají peníze pouze do zapečetěné a charitním symbolem označené kasičky.

Jestliže teď nepomůžeme tam, kde je třeba, nemůžeme očekávat, že až budeme strádat my nebo naši blízcí, někdo pomůže nám.

VĚŽNÍK
KOMPAS TŘEŠŤSKÉ FARNOSTI

šťastný a požehnaný nový rok

PF 2004

pour féliciter | happy new year